

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. június 21.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ISTENTISZTELET SIKEMBEN

Alapige: Józsué 24,1

Józsué összegyűjtötte Izráel minden törzsét Sikembe, egybehívta véneit, családfőit, bírót és elöljáróit. Odaálltak Isten színe elé.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked nagy hálaadással, Urunk, hogy ebben a nagy melegben is idehoztál bennünket. Köszönjük, hogy elsegítettél, és áldunk, hogy hálát adhatunk ennek a mai napnak minden ajándékáért, minden történéséért, és köszönjük, hogy előtted állhatunk meg, mielőtt reánk borulna az este.

Köszönjük, hogy neked adhatunk hálát, téged magasztalhatunk és dicsérhetünk abban a tudatban, hogy van olyan hely, ahol most a nap majd testvért ébreszt, és mégis együtt dicsérhetünk ezekkel az atyafiakkal. Egyszer majd a te mennyei hajlékodon jó a nap, melyen együtt áld és együtt dicsér minden nép, akiket megváltottál, Jézus Krisztusban egybegyűjtöttél, beiktattál az anyaszentegyház testébe, a te testedbe, Urunk, akiket vezettél, megtartottál, megszenteltél, és akiket célba juttattál, és akiket a célnál te magad vársz majd, Úr Jézus Krisztus.

Köszönjük, hogy a mai nap nehézségeit is eléd hozhatjuk. Eléd hozhatjuk, ha bánat ért bennünket, csalódás. Ha valamilyen kellemetlenséget kellett elszenvetnünk a környezetünkben, vagy a környezetünktől.

Áldunk téged, hogy a szívünk békességét kérhetjük tőled ezen az estén, és abban a reményben lehetünk itt, hogy már kértük, hogy igéddel áldj meg bennünket. Ha a te igéddel áldasz meg bennünket, Urunk, akkor a te jelenléteddel áldasz meg bennünket. A te jelenlétedben érdemes lenni, élni, hallani és hallgatni, és aztán elmenni és cselekedni veled együtt.

Kérünk, a ma esti ige is szólaljon meg nekünk. Tedd élővé és hatóvá számunkra, hadd legyen üzenete. Írd be a szívünkbe, Urunk. Hallgasd meg, kérünk, imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Tulajdonképpen elég lett volna ezt az egyetlen mondatot felolvasnom: „Odaálltak Isten színe elé.” Azért olvastam fel az egész verset, hogy lássuk, hol álltak Isten színe elé, miért álltak oda, és mi lett ennek a következménye.

Ebből a Józsué könyvéből, amit most fejeztünk be bibliaolvasó kalauzunk szerint, és ahonnan több igehirdetés is elhangzott az elmúlt hetekben, számomra napi ige volt ez, ami kedves lett nekem, és amit a testvérek közé is hoztam: a nép Sikemben odaállt Isten színe elé.

Nézzük meg, hol is álltak Isten színe elé, miért álltak oda, és mi lett ennek a következménye.

A 24. fejezetben Józsué tulajdonképpen búcsúzik a néptől, mert megöregedett. Leteszi a lantot, és már a 23. fejezet is tulajdonképpen erről szól. Nem tudjuk, hogy a 23. fejezetben elhangzott intelmek után mennyi idő telt el, de a 24. fejezet ezzel kezdődik: Józsué összehívta a nép véneit, elöljáróit, törzseit Sikembe. Ezt mi úgy emlegetjük: a sikemi országgyűlés. Számomra azonban nem is országgyűlés ez, hanem istentisztelet. Így hívnám: a sikemi istentisztelet. Miért? Azért mert vannak ennek az odaállásnak olyan elemei, amelyek az istentisztelet elemei. Ott van a nép, Isten színe elé álltak, hallják az ígét, aztán megértik, hogy mit mond az ige. Ezután elmennek, és aszerint akarnak cselekedni. Az istentiszteletnek ez a lényege. Isten színe elé jövünk, meghalljuk, hogy mit mond, próbáljuk megérteni, és elmegyünk azzal a könyörgéssel, hogy segíts, hogy ezt megélhessük az életünk minden területén.

Hol is történt mindez? Sikemben. Sikem pedig szent hely. Nem mindegy, hogy Isten népe hol gyűlik össze, nem mindegy, hova hirdetjük, hogy a nép gyűljön össze az Isten színe elé. Itt kapott Ábrahám ígéretet Istentől. Itt épített oltárt. Jákób, amikor Paddan Arámból visszatér, itt ássa el a házi bálványokat. Józsué is oltárt épített itt. Ezek az oltárok mindig tanúbizonyságul szolgáltak, hogy ne felejtsek el Isten szabadító tetteit, hatalmát és erejét. Az ő Istenükre mindig számíthatnak. Később itt temetik el Józsefet, és majd Roboám és Jero-boám király idejében is fontos hely lesz Sikem.

Az első, amit szeretnék elmondani: Józsué összehívta a népet. Miért volt erre szükség? Miért nem lehetett ezt sátranként vagy lakóhelyenként megtenni, hogy mindenki a maga házában, falujában, törzsében, lakóhelyén odaálljon Isten színe elé és tartsa meg az istentiszteletet? Miért volt fontos, hogy ennyien együtt legyenek?

Azért, mert meg kellett élnie a népnek az összetartozás, együvé tartozás valóságát és élményét. Amikor Isten népe együtt van, együtt tudjanak örülni. Mi *egy* kijelentést kaptunk, *egy* ígéretet kaptunk. Mi ugyanazt az Istent imádjuk, szeretjük, tiszteljük, szolgáljuk. A másokban meglátni a testvért, az atyafit, együtt hallani Isten igéjét. Együtt dobanni a szívnek, együtt énekelni. Együtt hajtani imádságra a fejet.

Van ebben erő, van ezen áldás. A népnek meg kellett értenie, hogy Isten nemcsak személyesen vezeti az embert, hanem kollektív kijelentése is van. Nemcsak az egyes emberhez van szava és kijelentése. Isten nemcsak azt mondja: Sá-

muel! Sámuel! — és a silói szentéjben majd egy éjszaka kijelenti az Ő terveit egy gyermeknek, hanem Istennek van kollektív kijelentése, amelyet az egész népnek hallania kell. Ott kell lennie mindenkinek. Ahol a hiányzás nem megengedett.

Amikor katonák voltunk — bár ezt ne emlegetsem —, akkor is megvoltak a századok, a századparancsnok elmondta, amit akart, de voltak ú. n. állománygyűlések, amikor minden századnak ott kellett lennie. Vagy: az iskolában van olyan, amikor az osztályok összejönnek külön, az osztályfőnök elmondja, amit akar, és van, amikor az igazgató az egész iskolát összehívja, mert valami olyat akar mondani, ami mindenkire tartozik, amit mindenkinek hallania kell.

Amikor Sikembe összehívja Józsué a népet, akkor valami olyat akar mondani, ami mindenkire tartozik, ami mindenkinek szól, mindenkinek kijelentés. És így jönnek össze Sikemben.

Jó gyakorlás ez, hiszen ne felejtjük el, hogy az atyai ház ölen is együtt lesz Isten népe. János apostol úgy lát be a mennybe, hogy ott minden népből, nyelvből, ágazatból ott van az üdvözültek serege, akik a Bárányt dicsőítik. Jézus Krisztust magasztalják a Golgotáért, a megváltásért, a mennyei Jeruzsálemért, az új életért. Kiderül, hogy ilyen nagy tömeg, amilyen Sikemben van, hogy tud együtt mozogni, gondolkodni, figyelni. Mennyire tudja önmagát háttérbe tenni. Mennyire tudja a másik javát keresni. Mennyire tud valakit előre engedni. Ott vannak öregek, gyerekek, és valakinek esetleg át kellett adni a jó ülőhelyét: én hátrább állok, gyere, ülj le. Sokféle mondanivalója van ennek az igének, hogy Józsué összegyűjti Sikemben az embereket. Együtt állnak az Úr elé.

Bibliánkban sok olyan ígét olvasunk, pl. az Újszövetségben, amikor a menyegzői házba való hívás hangzik el. Amikor a király a fiának menyegzőt készít, és meghívja a hivatalosakat. Azt mondja a szolgálknak: menjetek értük!. És amikor a hivatalosak nem akarnak jönni, akkor azt mondja: menjetek a keresztutakra, a sövényekhez, és hívjátok a csonkabonkákat, a sántákat, mert meg kell telnie a menyegzői háznak.

Gondoljunk arra, hogy nem azt mondja a király: vigyetek nekik két-két csirkecombot, ha már megsütöttük, meg egy kis süteményt a szerencsétleneknek. Hanem: jöjjenek a menyegzői házba!

A tékozló fiúnak is nem csomagot küld az apja. Nem csomagban küldi el neki a szép ruhát, a gyűrűt meg a sarut, hogy fiam, ott a disznók vályúja mellett is jól élj. Nem. A tékozló fiúnak haza kell jönnie. Az atyai ház ölére kell jönnie, az atya színe elé kell állnia, mert Istennek ez volt az akarata, hogy az a nép, amelyet Ő kihív, összegyűljön.

Mint lelkipásztor, sokat harcolok azokkal az emberekkel, akik azt mondják: otthon is lehet imádkozni. Nem kell ahhoz templomba menni. Isten előtt az is kedves, ha otthon imádkozunk. Amikor az ige alapján elmondom a véleményemet, nem mindig örülnek neki. Isten azt mondta: álljatok elém úgy, mint nép, úgy, mint törzsek, mint egy sereg. Mint a megváltottak közössége. Ez az anyaszentegyház csodája. Közösségben, testvériségben, együtt. Hogy énekelhessük: „Mely minket összeköt, szent a kapocs nagyon. A testvér-szívek kapcsa itt az égivel rokon.” És megosztjuk egymással, ami fáj. Tudunk egymásról.

Sikemben összejött a nép Isten színe elé. Egyik a másikat meg kellett, hogy szólítsa. Meg kellett kérdeznie legalább annyit: hogy vagytok, amióta nem találkoztunk? Kapcsolatok alakulnak, beszélgetések formálódnak. Ezekben a beszélgetésekben pedig nemcsak a múltnak a csodái, hanem a jövőnek a lehetőségei bontakoznak ki.

Nyilván az igének az üzenete az, hogy ez a mi célunk is: álljunk oda Isten elé. Ezért van istentisztelet, ezért harangozunk, ezért van hívás. Ezért megyünk csendeshetekre, hogy odaálljunk az Isten színe elé.

Valaki azt kérdezte: nem leszünk egy kicsit sokan? De sokan leszünk. A két csendeshéten hétszázan. Tudjátok meg, hogy ebben lesz erő is. Lesz az, ami Sikemben történt, hogy együtt állunk Isten elé: a kicsi, a nagy, az öreg, a szegény vagy gazdag. Együtt odaálltak az Úr elé. Csak az számít, hogy kik állnak és ki előtt állnak. Az számít, hogy mit hallanak, és az, hogy ebből mennyit profitálnak, mennyit visznek ki majd a személyes életükbe.

Az Apostolok Cselekedete 10. fejezetében olvassuk azt az ígét, amikor Péter elmegy Kornéliuszhoz. Ott tisztázzák, hogy került ide tulajdonképpen ebbe a házba, és mit akar ő egyáltalán. Kornéliusz mondja Péternek: Mi pedig mindannyian itt vagyunk, hogy meghallgassuk azt, amit Isten reád bízott. Nem tudom, mennyien voltak ott, mindegy. Csoda, amikor Isten népe azt mondja: mindannyian itt vagyunk. Nincs hiányzó. „Eljöttünk mind, zengjen az ének, Isten áldását ma hintse ránk.” Péternek oda kell mennie a Kornéliusz házába, mert ott van a gyülekezet, ott vannak a testvérek. Kevesebben vannak, mint Sikemben — nem baj, de a jelentés elhangzik: mindannyian itt vagyunk. Aki az Úré, az itt van. Aki az Isten népéhez tartozik, itt van. És azért vagyunk, hogy meghallgassuk, mit mondott neked az Úr Isten.

Csodálatos az, hogy az Isten színe elé álltak. Nem Józsué színe elé, ugyanis nem Józsué a középpont. Pedig látszólag ő, mert búcsúzik, ő az, aki elköszön, ő az, aki még intelmeket, tanácsokat, figyelmeztetéseket ad a népnek. Ő az, aki készül hazafelé — és mégsem ő a középpont. A nép az Úr színe elé állt.

Milyen nagy üzenete van annak, hogy van ott egy öregember, Istennek kedves szolgálja, aki nem nosztalgiázik, hogy mi történt ekkor meg akkor. Nem a múlton mereng, hanem a múltat megemlíti azért, hogy a jövőbe mutathasson. Ami még nagyon fontos: Józsué nem önmagára mutat, hanem az élő Istenre.

Amikor valaki egy hosszú szolgálat után elbúcsúzik, mint Józsué, mondhatta volna: az utódomat jobban becsülnétek meg. Az utódommal ne így bánjatok, mint velem. Mondhatott volna sok emberit, de semmit nem akar mondani Józsué, csak azt mondta: „Így szól az Úr”. Ezt mondja nektek a ti Istenetek. Nem azt mondja Józsué: engem nem becsültetek meg, hiába fáradoztam közöttetek, elutasítottatok. Nem arról beszél, mit tett ő, hanem arról beszél, hogy mit tett az Úr.

Miért volt ez fontos akkor, hogy az Isten színe elé álltak? Azért, mert felnőtt egy olyan nemzedék Józsué idejében már, amelyik már nagyon keveset tudott Istennek nagyságos dolgairól. Felnőtt egy olyan nemzedék, amelyikben meghidegült egy kicsit a szeretet, az odaszánás. Józsué itt egy bátor, megragadó, meg-

rázó és magával ragadó hitvallást tett. Ennek a végén hangzik el: „ti válasszatok, hogy kit szolgáltok, de én és az én házam népe az Urat szolgáljuk.”

Igen, csodálatos dolog, hogy Isten színe elé álltak. Mit jelent ez még? Azt, hogy ennyi az ember része. Azt jelenti ez: kitenni magam annak a hatásnak, ami az élő Isten jelenléte számomra.

Ha valaki kimegy a napra (amit most nem nagyon ajánlanak), akkor kiteszi magát a nap hatásának. Ugyanerről van itt szó. Józsué is, amikor Isten színe elé állítja a népet, akkor azt mondja: kiteszi magát annak az erőnek, annak a hatásnak, ami felénk árad. Ezért kell Isten színe elé állni, mert erre van szükségük. Bekerülni Isten erőterébe, és ebben az erőterben megszólal az az ige, amelyik erő és hatalom. Megszólal az evangélium, amelyik Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére. Ez az istentisztelet.

Ott van istentisztelet, ahol jelen van az ember, és jelen van az élő Isten. És nemcsak az, hogy odaálltak Isten színe elé, hanem *odaállhattak* Isten színe elé. Ez nem magától értetődő.

Voltak olyan igék, amikor Isten azt mondja Mózesnek: gyere fel aへgyre, de a nép ne jöjjön fel. Ők maradjanak a hegy lábánál, hadd pihenjenek. Én veled akarok beszélni.

Ez nem természetes, hogy a nép odaállhat az Isten színe elé. Ez kegyelem, hogy azért állhatok oda, mert az az Isten, akinek a színe elé állok, odaenged engem. Az istentiszteleten nekünk mindig ezt kell átélnünk. Nem azért vagyunk itt, mert nyitva van az ajtó, mert a harang szól, hanem azért, mert Isten megengedte, elhatározta, hogy maga elé enged bennünket. Nem vet ki, nem küld el. Jöhetünk semmit nem hozva, keresztyébe fogózva. Meztelen, hogy felruházzon, árván, bízva, hogy megszán bennünket. Tartsuk kiváltságnak, ajándéknak, kegyelemnek, áldásnak, hogy odaállhatunk Isten színe elé.

Mint amikor kiírják: vigyázz, a nagyfeszültség közelébe ne menj, mert beszippant. De én ennek a nagyfeszültségnek — inkább így mondom: nagy szentségnek — az erőterébe azért állhatok oda, mert valaki ezt a nagyfeszültséget transzformálja. Valaki alkalmassá tesz arra, hogy azt, amit tőle kapok, vegyem, halljam, érezzem, éljem. Van közbenjáró, van Jézus Krisztus. Odaállt a nép Isten színe elé azért, mert odaállhatott.

Micsoda nagy öröm volt ez nekik! Mi történt ott?

Azt olvassuk, hogy Józsué beszél ugyan a néphez, de szinte csak a száját adja, és nem is ő beszél. „Ekkor azt mondta Józsué az egész népnek” Ő csak kinyitotta a száját. A szó adatott neki a szájának a megnyitásakor. És akkor azt mondja: „Így szól az Úr, Izráel Istene” — és felsorolja, mit tett Isten. Egyes szám első személyben: kivettem atyákat, Ábrahámot a folyamon túlról, végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait. Izsákot adtam neki. Majd elküldtem Mózeszt és Áront. Megvertem Egyiptomot, aztán kihoztam atyáitokat. Majd bevittelek benneteket az emóriak földjére. Azután felkelt Bálák, a Cippór fia. Elküldött és hivatta Bálámot, Beór fiát, hogy átkozzon meg benneteket. Én azonban nem akartam meghallgatni Bálámot, hanem meg kellett áldania benneteket, és így kimentettelek benneteket a kezéből. Azután átkeltetek a Jordánon.

Állandóan ez hangzik: mi történt. Egy nép, amelyik már elfelejtette, vagy amelyik már nem hallotta, mert úgy nőtt fel.

Milyen jó, hogy mi már sokkal többel tudjuk folytatni ezt a sort. Józsué idejében csak annyival lehetett, hogy behoztalak benneteket erre a földre, birtokba adtam a szőlőket, gyümölcsfákat. Ettetek a gyümölcséről, pedig nem ti ültettétek. És itt vége. De nekünk nincs itt vége. Mert amikor mi megszólalunk, akkor folytathatjuk a sort, és eljuthatunk odáig, hogy elküldtem az én egyetlen Fiamat utánatok. Engedtem, hogy gonosz kezeitekkel fára szegezve megöljétek — Péter majd pünkösdkor elmondja beszédében. Kitöltöttem az én Lelkemet, mert azt akartam, hogy bennetek legyek. Nemcsak veletek, hanem bennetek legyek minden napon a világ végezetéig.

Elmondhatnánk azt: és amikor elaludtatok, felébresztettelek benneteket. Amikor letértetek a Szentírásban kijelölt útról, akkor visszahoztalak benneteket. Prófétákat támasztottam, reformátorokat, az ébredések embereit. Ébredéseket. — mennyire tudnánk folytatni a sort. Mind a mai napig. Ahogy az énekünk is szól: „Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát naponként tölti ki rád. Áldását mindenben érzed.”

Józsué utána átvált, és azt mondja: most azért féljétek az Urat! Ez a konklúzió, az összegzés. Ezért kell összegyűjteni a népet. Ezt hallja meg mindenki. Ezt kell tudnia mindenkinek: most féljétek az Urat! Neki adjatok dicsőséget. Az Ő útjain járjatok. Ebben a szövetségben maradjatok meg, hogy meg tudjon áldani és meg tudjon gazdagítani. És ekkor mondja Józsué: de ha nem tetszik nektek ez, akkor válasszatok, hogy kit szolgáltok, de én, és az én házam népe az Urat fogjuk szolgálni. Csodálatos ige: odaállni az Isten színe elé.

Ahhoz, hogy az Isten színe elé álljunk, bennünket nem előírások vezetnek. Nem az, hogy kell. Nem azért állunk Isten színe elé. Hanem azért, mert hallok egy hívást. Azért, mert hallok egy trombitaszót. Mert oda akarok állni Ő elé. Mert tudom, hogy a hitéletem ettől függ, hogy ebben az erőterben ott vagyok-e? Azért állunk együtt Isten elé, mert az sem mindegy, hogy aki mellettem van, azzal is tudok találkozni, mert nekem ő a gyülekezet. Mert nekem ő az Isten népe. Vele én egy leszek, és egy vagyok, és együtt fogom vele minden reménység szerint magasztalni és dicsőíteni az Urat.

És a fejezet végén: a nép elhatározza, hogy igen, az Urat fogjuk követni. Igen, ezért van az istentisztelet, ezért állunk az Isten elé, hogy felbuzduljunk, hogy megerősödjünk, hogy mindig azt mondjuk: igen, itt a helyem, jó helyen vagyok. Egyszerűen: a helyemen vagyok. Nemcsak kérni kell, hogy ó Uram! állíts helyre minket, hozz szabadulást. Azt mondom: helyemen vagyok. Itt a helyem. És Isten színe előtt az áldást elvéve úgy megyek, hogy ebből éljek, ebből profitáljak, így tudjak harcolni majd kinn, a nagyvilágban a hit versenypályáján, és célegyenest beérjek a célhoz.

Odaállt a nép Isten színe elé. Csodálatos, hogy most együtt állhatunk az Isten színe előtt. Meg vasárnap is, meg a következő alkalmakon is. Ezt mindig tartsuk kegyelemnek, kiváltságnak, és a hatása mindig az legyen: hála fogalmazódjon meg a szívünkben, és az odaszánás: Mi is az Urat követjük, mi is Őt

szolgáljuk. Buzduljunk fel erre mindig, amikor Isten megengedi, hogy az Ő jelenlétében legyünk.

Imádkozzunk!

Urunk, nagy hálaadással köszönjük meg ígéret. Köszönjük, hogy e régi hír örökre új. Ma is forrás fakad, bő, mennyei, a szomjunkat enyhíteni. Úgy ahogy ebben a nagy melegben folyadékra van szükségünk.

Megvalljuk, hogy életünknek is folyadékra, az élő vízre van szüksége. Köszönjük, hogy ez te magad vagy, Úr Jézus Krisztus, a te ígédben árad felénk ez. Sőt azt ígéred, hogy miután mi ezzel megtöltekezünk, még belőlünk is ez fog áradni mások felé.

Köszönjük, Urunk, hogy Sikemben összegyűlhetett a te néped. Olyan nagy bizonyágtétel lehetett az a sok nép, akik együtt figyelnek az ígére. Olyan nagy demonstráció lehetett ez, hogy igen, van néped ezen a földön, van egy sereg, amelyik egy nevet magasztal, akiket egy cél von.

Köszönjük, hogy ma is lehetnek ilyen alkalmak, amikor összejöhetünk kis közösségekben, vagy egyházban, a nagyobb közösségben, nagyobb családban, és jó érezni, látni azt, hogy rajtunk kívül mások is vannak.

Kérünk, Urunk, a nyári heteinkért, hogy abban a nagy együttlétben hadd éljük át, érezzük át az egymáshoz tartozásnak az örömét, szentségét, jóságát. Arra is kérünk, Urunk, hogy magunkat tudjuk háttérbe tenni, és testvéreinknek a javát keresni. Úgy, ahogy valljuk: a szentek egysége azt jelenti, hogy egyik tag a másik javára, épülésére fordítja az ő ajándékait, tehetségét és mindenét, ami-je van.

Köszönjük népedet ezen a földön. Jó lesz majd egyszer mindenkivel együtt állni a trón előtt. Azokkal is, akikkel sohasem találkoztunk, együtt magasztalni, együtt dicsőíteni téged, megöletett Bárány, Úr Jézus Krisztus.

Kérünk, hordozd betegeinket. Kérünk, adj vigasztalást a gyászolóknak, különösen annak a családnak, aki ma temette el a 27 éves fiát, nekik különösen adj, Urunk, a te ígéd általi megerősítést a nagy bánatban. Köszönjük, hogy a temetőben ott állhattunk előtted, Urunk. Mert valljuk, hogy előtted álltunk meg. Téged hívtunk segítségül.

Kérünk azokért, akik ebben a nagy melegben kint kell, hogy dolgozzanak, mert olyan munkahelyük van. Könyörülj rajtuk, Urunk, hogy bírják ezt.

Kérünk azért is, hogy az éjszakánkat is tedd áldottá, a holnapi napunkat is. Engedd, hogy holnap is azt tehessük, amit te akarsz. Hogy reggel odaálljunk eléd csendességünkben. Köszönjük, hogy ott is előtted állhatunk, és áldhatunk ígéreteidért, hogy szemeid az igazakon vannak, és füleid azoknak a kiáltásán.

Kérünk, hogy amit most csendes imádságban mondunk el, légy kegyelmes meghallani.

Ámen.

632

Isten szelíd Szolgája

✂ Husz János (1369-1415)

♪ Cseh testvérek ék. (XIII.sz.)

✂ Bede Anna (1926-2009)

Is - ten sze - líd Szol - gá - ja, te,
 A - tyánk - nak é - - des gyer - me - ke,
 Leg - főbb kin - csünk, szent ék - sze - rünk,
 Ma - radj ve - lünk!

(Capo III. fekvés)

2. Éltél köztünk, mint megvetett,
 Kaptál értünk fájó sebet.
 Bűnünk sötét. Nincs érdemünk.
 Maradj velünk!

(...)

10. Érettünk meggyaláztatott,
 Taníts nekünk alázatot!
 Urunk, kitől üdvöt nyerünk,
 Maradj velünk!

11. Ó, boldog az, ki téged áld!
 Jaj, kárhozott, ki mást imád!
 Másutt üdvöt mi nem lelünk:
 Maradj velünk!

12. Áldunk, Atyánk, nagy Istenünk,
 Áldunk, Fiú, hű Mesterünk,
 Áldunk, Szentlélek, s kérlelünk:
 Maradj velünk!